

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **A. Z.**, zastoupena Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolinská 2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2015, čj. OAM-72/LE-BE03-LE22-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2016, čj. 2 Az 22/2015 – 24,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný vydal dne 18. 6. 2015 v záhlaví specifikované rozhodnutí, kterým žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala žalobu, kterou městský soud neshledal důvodnou, a proto ji výše uvedeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobkyně (stěžovatelka) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[3] Stěžovatelka nejprve v obecné rovině namítala, že Městský soud v Praze a žalovaný v předchozím řízení porušili § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu ve spojení s § 2 odst. 4, § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu ve spojení s článkem 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU ze dne 13. prosince 2011 („kvalifikační směrnice“). Žalovaný podle stěžovatelky pochybil, pokud řádně nezjistil skutkový stav a nepřihlédl ke všem rozhodným skutkovým okolnostem, v důsledku čehož nesprávně aplikoval uvedená ustanovení zákona o azylu. Stejně tak nepostupoval eurokonformním způsobem, protože nezohlednil požadavky vyplývající z čl. 4 kvalifikační směrnice. Stěžovatelka upozornila, že ve věci mezinárodní ochrany je důkazní břemeno vychýleno ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu a nedostatek důkazů nemůže být přičítán jeho nevěrohodnosti či účelovosti podané žádosti. Žalovaný v rozporu s uvedeným nezohlednil všechny azylové

relevantní skutečnosti, které stěžovatelka v průběhu řízení konzistentně uváděla, ani k nim neprovedl žádné důkazní prostředky.

[4] Konkrétně stěžovatelka argumentovala tím, že za vážnou újmu dle § 14a zákona o azylu se považuje také situace, kdy by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. V případě stěžovatelky by její vycestování zpět na Ukrajinu vedlo k porušení čl. 8 Evropské úmluvy, neboť by vedlo k nepřiměřenému zásahu do jejího rodinného a soukromého života, který vede na území ČR s občanem ČR, panem R. J. Žalovaný se však v napadeném rozhodnutí o příteli stěžovatelky nezmínil, ani neposuzoval jejich vztah v tom smyslu, zda naplňuje definici rodinného a soukromého života a je tedy překážkou návratu stěžovatelky do vlasti. Ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu stěžovatelka uvedla, že žalovaný vybočil z mezí správního uvážení. Nad rámec upozornila, že odkaz žalovaného na judikaturu Nejvyššího správního soudu v případech, kdy stěžovateli nebyl udělen humanitární azyl i v případě existence rodinného života na území, nelze chápat jako relevantní.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v případě stěžovatelky neshledal žádný ze zákonných důvodů pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Stěžovatelka jako důvod opuštění země uvedla pouze pracovní uplatnění. Žalovaný se zabýval také jejími rodinnými vazbami, nicméně azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze za mimořádných okolností, což nebyl případ stěžovatelky. Žalovaný především konstatoval, že stěžovatelka v kasační stížnosti vytýká pochybení správního orgánu, avšak ve smyslu § 102 s. ř. s. má brojit proti pravomocnému rozhodnutí soudu ve správním soudnictví. Kasačními námitkami, jež jsou v podstatě totožné z těmi žalobními, se tedy již dostatečně zabýval soud v napadeném rozsudku, s jehož závěry se žalovaný plně ztotožňuje. Vzhledem k uvedenému žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Kasační stížnost je přípustná. Jedná se však o věc mezinárodní ochrany, a proto se podle § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelky. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“. O přijatelnou kasační stížnost se dle tohoto rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; 4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatelka ve své kasační stížnosti neuvádí, v čem okolnosti jejího případu naplňují uvedená kritéria přijatelnosti. Svými námitkami brojí zejména proti tomu, že žalovaný nepostupoval v souladu se základními zásadami správního řízení a z toho důvodu nesprávně aplikoval příslušná ustanovení zákona o azylu. Žalovanému také vytýká nesprávné posouzení

podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu a humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona.

[9] V souvislosti s obecně namítaným porušením zásady individualizace správního řízení (§ 2 odst. 4 správního řádu) a zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu) lze poznamenat, že rozhodnutí žalovaného vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu, který byl ve světle konkrétních okolností případu řádně a správně vyhodnocen. Odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž splňuje požadavky stanovené v § 68 odst. 3 správního řádu, jak jsou interpretovány např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2006, čj. 4 Ads 23/2004 – 49. Žalovaný také respektoval rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, které vyplývá z § 49a zákona o azylu a z čl. 4 odst. 1 věty druhé kvalifikační směrnice (viz např. rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008 - 70). Žalovaný (stejně jako následně městský soud) však dospěl k závěru, že stěžovatelka netvrdila žádné skutečnosti, které by bylo možno podřadit pod důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany dle § 12, §13, § 14, § 14a či § 14b zákona o azylu.

[10] Stěžovatelka konkrétně namítala nedostatečné posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, podle kterého se za „vážnou újmu“ považuje, „*pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky*“. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je v rámci doplňkové ochrany posuzován a chráněn soukromý život cizince na území České republiky pouze ve výjimečných případech (srov. např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, čj. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, čj. 5 Azs 29/2016 – 19). Za takový případ však situaci stěžovatelky, která má rodinné vazby v zemi svého původu a na území České republiky žije od června 2014 ve společné domácnosti s občanem České republiky, považovat nelze.

[11] Institut humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, zejména požadavky na správní uvážení o něm, byl již mnohokrát předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem (srov. rozsudky ze dne 18. 9. 2015, čj. 2 Azs 194/2015 – 28, ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003 – 38, či ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 – 55). Námitky stěžovatelky ohledně jeho neudělení nevyvolávají žádné otázky, které by nebyly již judikaturou řešeny. Městský soud o nich také v souladu s rozhodovací praxí rozhodl.

[12] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje zájmy stěžovatelky, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, stejně tak nebyl shledán důvod k judikатурnímu odklonu. Kasační soud neshledal zásadní pochybení městského soudu, ať už v nerespektování soudní judikatury, nebo ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 1. února 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu